Jeg har været på bjergtoppen…

Pia Kjærsgaards tale, Dansk Folkepartis Årsmøde 15. september 2012

Det talte ord gælder

Man siger, der er koldt på toppen. Men at udsigten er god.

Jeg siger: Der er varmt og dejligt på toppen, når man er omgivet af alle jer!

Og det er sandt nok: Udsigten, den er god.

Man skal gå, mens legen er god.

Man skal gå, når man selv vil, mens man selv kan, og når man stadig er på toppen.

Og når de fleste er lidt kede af, at man går.

Så jeg går nu som formand for Dansk Folkeparti.

Det er vemodigt. Jeg ville lyve, hvis jeg sagde andet.

Det er en besynderlig dag i dag. Efter reelt 28 år som politisk leder, heraf de 17 fantastiske år som formand for Dansk Folkeparti, er der vel ikke noget at sige til, at det føles underligt.

Og det er bevægende at stå her, at se på alle jer og vide, at det er sidste gang, jeg står her som jeres formand. Men ved I hvad? Hvor uvant, hvor underligt og bevægende, det end er, så er det også med en stor glæde og en stor lettelse, at jeg takker af som formand.

For jeg siger ikke farvel men goddag til mange år endnu som fortsat aktiv i Dansk Folkeparti.

Jeg bliver i Folketinget. Jeg stiller op til næste Folketingsvalg – jeg glæder mig allerede – og hvis helbredet tillader det og vælgerne vil det, så er jeg frisk på mange flere år i dansk politik - også om to valg. Sammen med jer!

Jeg overdrager ledelsen af et Dansk Folkeparti i topform. Og jeg skal fortælle jer hvorfor:

1. Vi har flere medlemmer end nogensinde før.

Stille og roligt melder flere danskere sig ind i Dansk Folkeparti. Og de fleste bliver heldigvis år efter år. Mens de for eksempel fosser ud af andre partier.

Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal lægge i, at det er strømmet ind med medlemmer både til Dansk Folkeparti og DF Ungdom den seneste måneds tid efter at det blev kendt, at jeg ikke genopstiller som formand… Men jeg kan kun glædes og fornøjes ved det!

2. Vi har den bedste folketingsgruppe siden stiftelsen i 1995.

Intet ondt sagt om de tidligere grupper - slet ikke, tværtimod – men kombinationen af mange nye, yngre, arbejdsomme og videbegærlige MFere, der kom ind ved sidste valg, og de mange garvede, der blev genvalgt, og som både kan spillet og lære fra sig til de nye, er en fornøjelse og en styrke for Dansk Folkeparti.

Der er al mulig grund til at takke dem, der ikke genopstillede og dem, der desværre ikke opnåede genvalg, for deres store indsats. Så tak for indsatsen for Dansk Folkeparti! Men der er, heldigvis for Dansk Folkeparti, også god grund til at se fremad og være fortrøstningsfuld ved, at vi går til det næste Folketingsvalg med en stærk, enig og dedikeret folketingsgruppe!

Vi har grund til selvtillid og optimisme!

3. Vi har den stærkeste partiorganisation nogensinde i vores historie.

Aktiviteterne er mange de fleste steder i landet – jeg har jo selv oplevet meget af det på mine ture rundt i Danmark. Begejstringen i lokalforeningerne, lysten til at gå på gaden, lave markedsaktiviteter og kampagner er stor. Og interessen for Dansk Folkeparti er god. Så også en stor tak til jer!

4. Vi har en top loyal, aktiv og voksende ungdomsafdeling i DF Ungdom.

I slider og slæber og er oppe imod kæmpestore modstandere med flere medlemmer og større budgetter.

Men I gør det med en livsglæde og livsappetit, der smitter, med et gå-på-mod og en arbejdsomhed, der maner til efterfølgelse.

Alle jer i DF Ungdom, I er fantastiske!

DF Ungdom er Danmarks kommende toppolitikere. Lad os give vores unge politikere en hånd her i dag, de fortjener det.

5. Vores stab på Christiansborg er ikke den største på Borgen.

Det er heller ikke den største stab, Dansk Folkeparti har haft igennem årene.

Vi har heller ikke en hær af spindoktorer. Dét har Socialdemokratiet vist stadig patent på, og det går jo godt… Eller hvad?

Men vi har, som jeg oplever det hver dag på Slotsholmen, de mest iderige, positive, flittige og ærekære medarbejdere, man kan ønske sig. De er ikke så synlige normalt udadtil og de fleste gør ikke noget væsen af sig, men de får arbejdsdagene til at glide, og de bidrager til at få DF fremad og opad!

En stor tak til jer alle!

Samtidig må vi konstatere, at Dansk Folkepartis tilværelse efter valget som frie fugle har været til gavn og ikke skade for os. Jeg sagde det på valgnatten i september sidste år, i dag for præcis et år siden, at vi trængte til det, at vi ville udnytte vores nye position – og at hvis nogen gik og håbede, at vi ville sætte os sure hen i hjørne, så tog de fejl!

Og tog de fejl? Ja, det gjorde de!

Alle dem, der bare mente, at så blev der lukket ned for DF og Pia Kjærsgaard i en rum tid, de fandt efter få måneder ud af, at nej, det blev der ikke.

Det samme gjaldt dem, der så inderligt håbede, at jeg, Kristian, Peter, Søren, Martin - og alle andre i DF – ville gå en tilværelse som hengemte og småglemte i møde.

DF fylder fortsat. Vi er Danmarks tredjestørste parti. Vi kan indgå aftaler, både sammen med vore venner og alene med vore fjender, hvis det tjener landet bedst. Kort sagt; vi kan handle, agere – udføre vores arbejde.

Og skal vi tro på meningsmålingerne – og det må man godt, når de er positive… - så er danskerne helt uændret med os. I det seneste års målinger går vi stille og roligt frem og er over valgresultatet.

Så jeg overdrager også ledelsen af et Dansk Folkeparti, der politisk er en faktor, et parti, der kan spille vores kort - både i smuk samklang med andre partier, når det passer ind, eller alene, når det er bedst. Så i det hele taget er jeg glad, og hovedansvaret vil om få timer ikke længere være mit.

Jeg kan neje og træde til side på scenen, ydmygt takke for de mange år, der er gået så godt, og skue frem mod kommende år, der gerne skal gå endnu bedre.

Jeg vil ikke være en grå eminence – dét er simpelt hen for kedeligt.

Men måske med tiden en Grand Old Lady med mit daglige virke på Borgen og i partiet rundt om i Danmark.

Når jeg sådan tænker over det, er det fantastisk, hvad jeg har mødt af mennesker igennem årene som formand. Kendte og ukendte, succesrige og det modsatte iblandt. Og for mig gør det mindst lige så stort indtryk at se manden på bænken med værdigheden i behold eller Hus Forbi-sælgeren med et smil på læben, som det gør at mødes med den succesrige forretningsmand med den fine baggrund og gode uddannelse.

Faktisk nok større, uden at ville fornærme nogen. Jeg forventer af ham med den trygge opvækst og den gode uddannelse, at han tager sig sammen og klarer sig godt og gør nytte.

Jeg forventer ikke noget smil fra en hjemløs på risten og uden udsigt til hverken fasaner eller Bourgogne… Men jeg får det alligevel tit.

I partiet har jeg nok også været lidt meget efter folk – om de nu gjorde tingene, om de gjorde dem godt nok, gjorde det til tiden. Jeg har måske ikke altid været helt nem. Jeg tror f.eks. aldrig, medarbejderne igen glemmer at sætte julemærker på juleposten…

Jeg har altid ment, at djævlen ligger i detaljen.

Jeg forventer af folk, at de gør, hvad de kan. Ikke mere end det. Men hvad de kan. Og mange kan mere, end de selv tror. Og jeg forventer det kun, fordi jeg selv mener, jeg har bestræbt mig på altid at yde mit bedste i stort og småt.

Hvis vi alle altid og hver især husker, at vi forbindes med Dansk Folkeparti, og hvad vi gør godt, eller skidt, også forbindes med Dansk Folkeparti, så strammer vi os an.

Husk, Dansk Folkeparti bliver sammenlignet med hver enkelt af jer!

Vi vil jo helst selv tage os bedst muligt ud. Og at DF tager sig bedst muligt ud.

Og når man er medlem af DF følges de to ting ad. Og jeg synes, Dansk Folkeparti anno september 2012 tager sig rigtigt godt ud!

Et virilt parti, klogere end sin alder, mere handlekraftigt end ældre partier, med hjerte og hjerne på rette sted. Og med et fællesskab og sammenhold, som samtlige andre partier misunder os!

Det parti overdrager jeg gerne ledelsen af.

—

Men forinden jeg takker helt af, vil jeg sige noget mere til jer.

For mange år siden, i april 1968, besøgte en af Amerikas modigste mænd byen Memphis i staten Tennessee i USA. Det var lederen af den amerikanske borgerrettighedsbevægelse, præsten Martin Luther King.

Her holdt han en tale, der gik over i historien. Både fordi den indgød håb og mod, og fordi det desværre blev hans sidste. Dagen efter blev han skudt og dræbt. Men talen gik også over i historien på grund af den indbyggede fremsynethed.

Martin Luther King sagde med den ukueliges vished og styrke i stemmen, at han som Moses fra bjergtoppen havde set det forjættede land - et fornyet og forbedret USA for dets sorte befolkning.

Et land med lighed på trods af race, med muligheder for alle på trods af farve, og med fremgang og velfærd, også for sorte amerikanere.

Det var meget muligt, sagde Luther King, at det ikke blev i hans tid, men det ville komme, det ville blive muligt. 40 år efter blev Barack Obama valgt som USA's første farvede præsident.

Han er bestemt ikke blevet, hvad hverken de sorte, hans vælgere i øvrigt eller vi andre ventede.

Men valget af Obama var en historisk milepæl for de mange amerikanere, som kun 40 år tidligere havde måttet kæmpe for basale rettigheder.

Det her bliver så min sidste tale som formand for Dansk Folkeparti. Det er måske nok ikke verdenshistorisk. Men dog lidt danmarkshistorisk, synes jeg godt, at jeg kan sige, uden at nogen skal opfatte det som utidigt praleri.

Men sagen er jo, at INGEN troede, vi kunne gøre det. INGEN troede, at DF var andet end en døgnflue. En dublet af et parti, der var gået til i anarki og opløsning.

Men vi var IKKE en døgnflue!

Vi var IKKE en dublet!

Vi var - og er - alt andet.

Vi er humlebien, der ikke ved, at den ikke kan flyve og derfor gør vi det alligevel.

Og vi flyver og vi flyver!

Jeg fløj sammen med Poul Nødgaard, Kristian Thulesen Dahl og Peter Skaarup – uden dem havde alt dette ikke været muligt. Jeg er jer stor tak skyldig! DF er jer stor tak skyldig! Danmark er jer stor tak skyldig!

Mig, som nogen sådan lidt journalistfriskt i de allerførste år på Borgen for 28 år siden, kaldte den mopsede hjemmehjælper, har ledt det parti, alle andre politikere og journalister afskrev stort set samtidig med, at vi lancerede det den 6. oktober 1995, til der, hvor vi er i dag.

Derfor kan jeg også sige, at jeg har været på bjergtoppen. Jeg har set, hvad man kan se fra en position med god udsigt. Og kunne jeg se ind i fremtiden, så ville jeg kunne se en væsentlig ting:

Dansk Folkeparti bliver en del af en dansk regering! Det er ikke et mål. Det er et middel.

Det er ikke en trussel. Det er et løfte!

I dag er det præcis et år siden, danskerne stemte ved folketingsvalget.

Det er jo, mildt sagt, sælsomt.

Hvilket år har det ikke været!

Med statsminister Helle Thorning-Schmidt i spidsen har den røde regering vel nærmest verdensrekord i løftebrud, snakken uden om og i opfindelser af mærkelige ord, de gemmer sig bag ved, når de ikke kan svare. Hvor ofte har vi for eksempel ikke hørt om regeringens såkaldte kickstart? Mens danskerne ikke kan finde arbejde, har regeringen sat gang i skabelsen af arbejdspladser ikke i Danmark men syd for grænsen, i de tyske grænsebutikker, der med annoncer og reklameaviser omdelt så langt op som i Nordsjælland lokker afgiftsramte danskere over grænsen i stort tal.

Mens danskerne ikke kan finde arbejde, lade regeringen uhindret østeuropæere piske Danmark rundt og nappe arbejdet – for statsministeren er ”europæer af hjertet”!

Vi har alle sammen, med tiltagende undren, iagttaget SF's forvandling fra Socialistisk Folkeparti til SF, den strømlinede, politiske torpedo, der steg brat og dramatisk i målingerne til uanede højder, lovede vælgerne både guld, grønne skove, betalingsmure, billige busbilletter, mere velfærd og mere lighed.

INTET af det, har SF leveret. Tværtimod. Ufinansierede skattelettelser til de rigeste, mere ulighed og endda færre togafgange er blandt det, SF medvirker i nu. Og hvorfor? Jo, Villy Søvndal, Ole Sohn og deres ungersvend Thor Möger er blevet ministre.

For SF-toppen var regeringsmagten målet, ikke midlet. De blæser på, hvad de bruger magten til, bare de har den.

Sådan vil det aldrig blive med Dansk Folkeparti.

For os er det og vil altid være, hvad vi laver af politik, ikke om vi laver det som ministre eller blot MF'ere. Og vi har tiden for os.

For som jeg lige sagde:

Jeg har været på bjergtoppen…

Det kommer.

Måske ikke i min tid. Men det kommer!

Og oprigtigt talt: Min liste over ministeremner i Dansk Folkeparti består allerede af dygtigere emner end dem, der i dag er ministre.

LANGT dygtigere! Med LANGT mere erfaring!

—

Denne min sidste formandstale skal ikke være et politisk testamente. Jeg er her jo endnu. Fra i dag uden det tyngende ledelsesansvar, men politisk kæmper jeg videre i Folketinget for alt det, Dansk Folkeparti står for.

Andre tager over, hvor jeg slipper. Og jeg er ikke et sekund i tvivl om - og det vil jeg godt sige til jer alle - at hvis Årsmødet her om nogle timer vælger Kristian Thulesen Dahl som ny formand for Dansk Folkeparti, så får vi en formand, der bærer partiet fremad og opad.

Kristian har været min faste makker i alle årene, uopslidelig, arbejdsom, konstruktiv, kreativ og målrettet.

Han er umådelig dygtig og respekteret.

Og når folk siger, at:

”Nåh, er han ikke sådan lidt en kedelig talknuser-nørd?”

Så skal I bare svare:

”Næh. Men hvad nu hvis?

Har vi ikke en finanskrise, vi skal have løst? Og er det ikke godt at vide noget om samfundsøkonomi, når vi skal styr på den og bekæmpe arbejdsløsheden?”

Og så ved vi her jo noget, nogle måske har overset:

Kristian er alt andet end kedelig og nørdet men elsker tværtimod fester, fodboldkampe og ferier på en campingplads!

At han så samtidig kan bukke begge ender sammen på en finanslov skal jo ikke komme ham til skade! Kristian er en ny generation, der bærer DF-faklen ind i fremtiden.

Flankeret af alle de dygtige kræfter, vi har i partiet, sover jeg roligt om natten med ham som formand.

Og jeg sover måske også lidt længere om morgenen. For fremover er det ham, og ikke mig, der skal op om morgenen, når Radioavisen ringer kl. 6. Det passer mig egentlig ganske godt.

Selv om jeg altså ikke med denne tale skriver politisk testamente, vil jeg dog godt kort dvæle ved to ting i den tid, jeg har været formand.

Jeg kunne holde denne tale i timevis, hvis jeg skulle opremse alle de glæder og triumfer, valgkampe, markedspladsbesøg, kampagner og gæstfrihed, jeg har oplevet i de 17 år som formand for DF. Det vil føre for vidt.

Men noget af det, jeg efterlader mig, som jeg er allermest stolt af, er dels et tidsforløb, dels en afstemningssejr.

Den lange periode, hvor Dansk Folkeparti tålmodigt, ubrydeligt loyalt og konstruktivt var parlamentarisk grundlag for først Anders Fogh Rasmussen, siden Lars Løkke Rasmussen som statsministre, går over i dansk politisk historie.

Næppe før har nogen regeringsleder kunne stole så grundlæggende på sit parlamentariske grundlag, kunnet stole på at en aftale var en aftale, et ord var et ord og en hemmelighed en hemmelighed.

Vi kan i hvert fald se nu, hvor meget bøvl og bavl der kan være både internt i en regering og mellem regeringen og dens parlamentariske grundlag ved at betragte den nuværende regerings roden rundt i alt fra valgløfter over ufinansierede skattelettelser til finanslove med vækst-forventninger, der er trukket ud af et eventyr…

Perioden fra 2001 til 2011 skabte en stort set uhørt og uset stabilitet i dansk politik. Det var fantastiske år. Der var sten på vejen, og ind i mellem også i skoene, og der var modvind og bakker. Men grundlæggende fantastiske år for Danmark.

Det kan meget vel være, at I i pressen fra tid til anden fandt, at det hele syntes forudsigeligt og kedsommeligt. Jeg har endda hørt nogle af jer ønske et regeringsskifte, bare fordi "der så kunne ske noget nyt".

Sådan så jeg ikke på det…

Og danskerne – de vidste generelt, hvad de kunne regne med. Selvfølgelig var der også kriser og overraskelser – men grundlæggende vidste man med f.eks. skattestoppet, hvad man havde at regne med.

Der er det blevet nye tider med en regering, der har tabt tøjlerne over både økonomien, løfterne og fremtiden her set fra min udsigtspost.

Når historien skal skrives over 0'erne, som det meste af perioden fra 2001-2011 lidt ucharmerende kaldes, vil Dansk Folkeparti fortjent få en fremtrædende plads.

Vi gjorde systemskiftet muligt, sikrede et opgør med tre årtiers komplet uansvarlig udlændingepolitik – tre årtiers uansvarlighed, som det tager mere end ét årti at gøre op med, og som vi derfor fortsat lever med de uhyrlige konsekvenser af.

Både velfærden, trygheden og værdierne er fortsat under angreb som følge af det politiske svigt fra 70'erne til 2001.

Det er let at slippe tøjlerne – sværere at holde dem stramme. Vi gjorde det svære, vi tog balladen og opgøret.

Dét gør vi igen, når Dansk Folkeparti ved næste valg får en nøglerolle.

Og tro mig – det bliver tiltrængt.

Følgerne af Thorning-Schmidt regeringens totale svigt på udlændingeområdet i det seneste år, og dermed hendes svigt af løfterne om ikke at lempe udlændingepolitikken, som den stod i 2011, ser vi i dag.

Vi ser det med balladen i Vollsmose for en måneds tid siden, og på Vesterbro i København, hvor de asylansøgere, som regeringen ønsker flere af, og som den vil installere rundt om i landet, frit og uhindret kan sælge narko!

Hvad er det for et samfund, man byder danskerne?

Mens vi er samlet her i Herning holder de radikale deres møde på Fyn.

Derovre sidder regeringens stærke dame og svinger taktstokken. Over den radikale flok, regeringen, økonomien og værdipolitikken.

Hendes parti og regeringen må Margrethe Vestager i grunden gøre med, hvad hun vil. Og fører det, hun gør, til et valg i utide, er det mere end velkomment!

Men de radikales evige anslag mod danskhed, værdierne og traditionen er ødelæggende.

Vi kan være sikre på, at hvor Dansk Folkeparti mener ét, mener de radikale noget andet.

Og for tiden har de desværre magten til for eksempel at spolere fællesskabet i folkekirken, ødelægge integrationspolitikken og bryde familiemønstrene.

Alt det, jeg har fremhævet som banebrydende og fremragende fra 2001 til 2011, giver de radikale kvalme. Og kan de rulle det hele baglæns, og lidt til, gør de det.

Jo hurtigere, det radikale misregimente brydes, jo bedre for Danmark!

Det bliver også en opgave for Dansk Folkeparti de næste par år.

Skal jeg, når jeg skuer tilbage, pege på den enkelt-begivenhed, som jeg, udover stiftelsen af Dansk Folkeparti, oplever som mit gladeste og mest betydende øjeblik i mit politiske liv, så er det danskernes ja til at bevare kronen i 2000, hvor vi med massivt flertal sagde nej til euro'en, som andre lande hovedkulds kastede sig ud i.

”For kronen og fædrelandet”-kampagnen samlede i dén grad danskerne om nationen og vores egen mønt.

Det er så uigenkaldeligt at skifte sin valuta ud. Bare se på de ulykkelige grækere. De skulle aldrig have erstattet deres drachmer med euro.

Hverken deres økonomi eller deres samfundsindretning kunne tåle det.

I dag vil de jo gerne ud, men de tør ikke. De ved, hvilke ulykker de har nu – de kan ikke overskue flere. Jeg har lige været der igen. Den almindelige græker er ulykkelig, og de ellers seje, stridbare grækere er modløse.

Et mastodontisk EU med en syg valuta og et enkelt forkert valg mellem drachmer og euro har sendt Grækenland ud over en afgrund, det ikke er færdig med at falde ned i.

Og som om det ikke var nok, står også lande som Spanien, Italien og Irland med økonomier, der truer med at ramle, alt i mens arbejdsløsheden og håbløsheden tager til.

For EU og unionspartierne, også i Danmark, er euroen, hvor flosset og falleret, befolkningerne i Europa har indset at den er, et så afgørende politisk prestige-projekt, at ingen får lov at slippe ud.

Så skulle grækerne finde modet, vil de opleve, at bagdøren er låst og udgangen vogtes af EU-Monsteret.

Som tiden er gået siden 2000 har det vist sig, at danskerne og vi havde ret, alle unions-partierne og deres euro-begejstring tog fejl.

Det er jeg glad for. Det skal vi være stolte over. Men jeg er også en anelse trist. For vejen til euro og dermed det endegyldige farvel til kronen og muligheden for selv at råde er brolagt med ét enkelt fejlvalg.

Og statsminister Helle Thorning-Schmidt, der efter eget udsagn som sagt er ”europæer af hjertet” – og altså ikke dansker, ikke engang socialdemokrat, men europæer! – er svoren tilhænger af hele EU-projektet, komplet med euro og hele molevitten.

Min tillid til danskernes dømmekraft er dog betragteligt meget større end min tillid til den røde regering.

Blot er det en kendsgerning, at jo længere, Helle Thorning-Schmidt er statsminister, jo større er risikoen for, at Danmark rodes længere og længere ind i det europæiske fallitbo – uden folkeafstemninger, uden stopklods.

Men vi sagde nej i 2000, og det kan vi gøre igen. Havde vi sagt ja til deres euro, havde vi aldrig fået muligheden for at gøre det om.

Så vi stemte ja til kronen, nej til euroen og dermed ja til valgfriheden for danskerne.

Den dag, udlandet kunne kalde os Great Danes, vil for altid stå som et af mine stolteste øjeblikke.

—

I dag skuer jeg ned over jer og tænker: en dejligere flok findes ikke.

Et bedre fællesskab findes ikke.

Jeg er stolt som en pave over at have tjent som jeres formand.

Tak for uopslidelig støtte og opbakning.

Tak for hjertelighed, inderlighed og loyalitet.

Af hele mit hjerte: Tak!

Snart er jeg ikke formand mere.

Men jeg er her endnu – og jeg er fortsat jeres Pia.

Pas godt på Danmark. Pas godt på Dansk Folkeparti. Pas godt på hinanden!

Tak for nu!